

26 martie
2025

CONFERINȚA NAȚIONALĂ
CONSTRUIND REZILIENȚA PRIN EDUCAȚIE:
ROLUL PROFESORILOR ÎN SUSȚINEREA PARENTING-ULUI POZITIV

Universitatea „Aurel Vlaicu” Arad

Editura „Școala Vremii”
Arad, 2025

ISBN 978-630-6573-72-1

CUPRINS

Ates Nadea

Influența stilului de parenting în formarea rezilienței emoționale și cognitive a copiilor	Grădinița P.N. Nr. 12, Arad	1
The Influence of Parenting Style on the Development of Children's Emotional and Cognitive Resilience	Kindergarten P.N. No. 12, Arad	2

Biț Lavinia Janina

Stilurile parentale, rolul părinților în dezvoltarea personalității copiilor	Liceul cu Program Sportiv - Arad	4
--	----------------------------------	---

Chirea Alexandra-Tania

Construind reziliența prin educație: rolul profesorilor în susținerea parenting-ului pozitiv	Liceul Teoretic "Gheorghe Lazăr"; Grădinița PP 2 Pecica, jud. Arad	10
--	--	----

Dima Crina Valentina

Construirea rezilienței în învățare	Colegiul „Csiky Gergely” - Arad	13
-------------------------------------	---------------------------------	----

Flora Andreea Roxana

Impactul parenting-ului pozitiv asupra dezvoltării copilului, a relațiilor interpersonale și a stimei de sine	Grădinița P.P. Nr. 14 - Arad	17
---	------------------------------	----

Gajac Cornelia

Construind reziliența prin educație: Rolul profesorilor în susținerea parenting-ului pozitiv	Școala Gimnazială Țipar	24
--	-------------------------	----

Horga Cristina - Diana

Școala părinților: proiect educațional Părinți- Învățător- Copii, anul școlar 2024- 2025	Școala Gimnazială „ Nicolae Horga Popovici ” Seleuș – jud.Arada	27
--	---	----

Mihuța Milica Florentina

Rolul cadrelor didactice în susținerea parenting- ului pozitiv prin comunicare eficientă cu părinții	Școala Gimnazială “Ștefan Cicio Pop” Conop, jud. Arad	37
--	---	----

Onița Afrodita

Impactul parenting-ului pozitiv asupra relațiilor interpersonale și a stimei de sine	Școala Gimnazială Vânători, jud. Arad	43
--	---------------------------------------	----

Roman Loredana

Dezvoltarea rezilienței la elevii capabili de performanță: strategii educaționale pentru succes pe termen lung	Centrul Județean de Excelență - Arad	45
--	--------------------------------------	----

Zăgrean Amalia

Familia funcțională și disfuncțională Principii și convingeri	Grădinița P.P. „Piticot”- Arad	51
--	--------------------------------	----

Reziliența emoțională și cognitivă a copiilor este influențată semnificativ de stilul de parenting adoptat de părinți. Un stil de parenting echilibrat, care combină suportul emoțional cu limite clare, contribuie la dezvoltarea unor copii adaptați, autonomi și capabili să facă față provocărilor. Acest referat analizează principalele stiluri de parenting și impactul lor asupra dezvoltării copiilor, subliniind importanța unui mediu familial favorabil creșterii rezilienței.

1. Introducere

Reziliența emoțională și cognitivă reprezintă capacitatea copiilor de a face față stresului, eșecurilor și provocărilor vieții. Modul în care părinții interacționează cu copiii și tipul de sprijin oferit influențează semnificativ această capacitate. Acest referat explorează rolul stilurilor parentale în formarea rezilienței.

2. Stiluri de parenting și impactul lor

- **Stilul autoritar.** Părinții autoritari impun reguli stricte, având așteptări ridicate fără a oferi mult sprijin emoțional. Acest stil poate duce la copii obedienți, dar cu un nivel scăzut de autonomie și adaptabilitate emoțională.
- **Stilul permisiv.** Părinții permisivi sunt afectuoși, dar au puține reguli și limite. Copiii crescuți în acest stil pot avea dificultăți în gestionarea emoțiilor și luarea deciziilor responsabile.
- **Stilul democratic.** Acest stil echilibrează controlul cu sprijinul emoțional. Părinții stabilesc reguli clare, dar sunt receptivi la nevoile copiilor. Studiile arată că acest stil favorizează dezvoltarea rezilienței cognitive și emoționale.
- **Stilul neglijent.** Părinții care adoptă acest stil sunt distanțați emoțional și nu oferă sprijin constant. Copiii pot avea probleme de adaptare și un risc crescut de dificultăți emoționale.

3. Factorii care influențează reziliența

- ✚ **Sprijinul emoțional.** Copiii care primesc sprijin constant din partea părinților au o capacitate mai mare de a gestiona stresul și dificultățile.

- ✚ **Stabilitatea familială.** Un mediu familial stabil, lipsit de conflicte majore, contribuie la dezvoltarea unui sentiment de siguranță și autonomie.
- ✚ **Comunicarea eficientă.** Dialogul deschis dintre părinți și copii ajută la dezvoltarea abilităților de rezolvare a problemelor și de autoreglare emoțională.

Stilul de parenting joacă un rol esențial în formarea rezilienței emoționale și cognitive a copiilor. Cel mai benefic stil este cel democratic, care oferă un echilibru între control și sprijin emoțional. Părinții trebuie să fie conștienți de impactul interacțiunilor lor asupra dezvoltării copiilor și să adopte strategii care promovează autonomia și adaptabilitatea acestora.

Bibliografie:

- American Psychological Association. (2020). Publication manual of the American Psychological Association (7th ed.).
- Baumrind, D. (1991). The influence of parenting style on adolescent competence and substance use. *Journal of Early Adolescence*, 11(1), 56-95.
- Masten, A. S. (2014). *Ordinary magic: Resilience in development*. Guilford Publications.
- Sroufe, L. A. (2005). Attachment and development: A prospective, longitudinal perspective. *Attachment & Human Development*, 7(4), 349-367.

The Influence of Parenting Style on the Development of Children's Emotional and Cognitive Resilience

Ates Nadea, Kindergarten P.N. No. 12, Arad

Children's emotional and cognitive resilience is significantly influenced by the parenting style adopted by their parents. A balanced parenting style, which combines emotional support with clear boundaries, fosters the development of well-adjusted, autonomous children who can effectively cope with challenges. This paper examines the main parenting styles and their impact on child development, highlighting the importance of a supportive family environment in building resilience.

1. Introduction

Emotional and cognitive resilience refers to a child's ability to manage stress, overcome difficulties, and adapt to life's challenges. Parenting styles play a crucial role in shaping these skills. The way parents interact with their children and the type of support they provide significantly influence resilience.

2. Parenting Styles and Their Impact

2.1. **Authoritarian Style:** Strict rules and high expectations with limited emotional support can lead to obedient but less adaptable children with low autonomy.

2.2. **Permissive Style:** Parents offer affection but set few rules, leading to difficulties in emotional regulation and responsible decision-making.

2.3. **Democratic Style:** A balance between guidance and emotional support promotes resilience, problem-solving skills, and self-confidence.

2.4. **Neglectful Style:** Emotionally distant parents provide little support, increasing the risk of social and emotional difficulties.

3. Factors Influencing Resilience

3.1. **Emotional Support:** Parental support enhances children's ability to manage stress and challenges.

3.2. **Family Stability:** A stable, conflict-free environment fosters security and autonomy.

3.3. **Effective Communication:** Open dialogue helps children develop problem-solving skills and emotional regulation.

4. Conclusions

Parenting styles significantly influence children's resilience. The democratic style is the most beneficial, as it fosters autonomy, confidence, and emotional stability. Parents should be mindful of their interactions and adopt supportive strategies to enhance their children's adaptability and well-being.

Abstract:

Parenting style is the way in which a person, as a parent, comes to behave with his or her own child; an overly authoritarian parent can influence a fearful, anxious child, and a neglectful parent can cause unfavorable development of the child's personality and behavior.

It can be said that parenting style is closely linked to the development of the child's brain-approximately 80% of the child's brain development is completed by the age of 3 years. Also, around the age of 3, the child's brain is twice as active as an adult's, and thus the acquisition of knowledge and skills can be optimally developed if there is an emotionally and emotionally supportive climate in the family.

Starting with the first study on this subject in 1964, following research carried out by Martin and Lois Hoffman, from a psychological point of view we can speak of four (some specialists speak of three or five) parenting styles: the indulgent/permissive parent; the authoritarian parent; the indifferent/neglectful parent; and the protective parent. Regardless of the parenting style, each parent projects certain aspirations and desires in his or her child that he or she has not realized in life. For each parent, the child is a new future.

The idea of parent education arises because, in comparison with other democratic education systems in other countries, in Romania there are neither parent associations nor parent schools.

Abstract:

*Prin stil parental putem înțelege modul în care o persoană ajunge să se comporte, în calitatea de părinte, cu propriul său **copil**. Astfel, un părinte prea autoritar poate influența un copil temător, anxios, iar un părinte neglijent determină o dezvoltare nefavorabilă a personalității și comportamentului copilului.*

Putem spune că stilul parental se află într-o strânsă legătură cu dezvoltarea creierului copilului – având în vedere că până la vârsta de 3 ani se realizează aproximativ 80% din

dezvoltarea acestuia. De asemenea, în jurul vârstei de 3 ani, creierul copilului este de două ori mai activ decât al unui adult și astfel, achiziționarea de cunoștințe și abilități se poate desfășura optim, dacă există un climat propice din punct de vedere emoțional-afectiv în familie.

Pornind de la primul studiu pe această temă apărut în 1964, în urma cercetărilor efectuate de Martin și Lois Hoffman, din punct de vedere psihologic putem vorbi de patru (la unii specialiști de trei sau cinci) stiluri parentale: Părintele indulgent/permisiv; Părintele autoritar; Părintele indiferent/neglijent; Părintele protector. Indiferent de stilul educativ fiecare părinte proiectează în copilul lui anumite aspirații și dorințe care nu le-a realizat în viață. Pentru fiecare părinte, copilul constituie un viitor nou.

Ideea de educație a părinților apare deoarece, în comparație cu alte sisteme educaționale democratice din alte țări, în România nu s-au constituit nici asociații de părinți, nici școli de părinți. Ei sunt „învinovățiți” în ceea ce privește modul de evoluție a personalității copiilor, dar nu sunt instruiți pentru aceasta.

1. Stilurile parentale

Prin stil parental putem înțelege modul în care o persoană ajunge să se comporte, în calitatea de părinte, cu propriul său copil. Astfel, un părinte prea autoritar poate influența un copil temător, anxios, iar un părinte neglijent determină o dezvoltare nefavorabilă a personalității și comportamentului copilului.

Copilul crește și se formează ca personalitate în interiorul familiei sub influența relațiilor parentale. În familiile formate din părinți și copii, mama este cea care începe educația în primul an de viață, având rol predominant în realizarea dimensiunilor educației. O dată cu înaintarea copilului pe treptele superioare ale dezvoltării, tatăl preia atribuțiile educative într-o măsură mai mare. Această defalcare a atribuțiilor este relativă, căci și sexul copilului își spune cuvântul în exercitarea influențelor educative; fetele rămânând pe seama mamelor, iar băieții intrând în aria de influență a tatilor.

În ce constă importanța stilului parental-familial? Putem spune că stilul parental se află într-o strânsă legătură cu dezvoltarea creierului copilului – având în vedere că până la vârsta de 3 ani se realizează aproximativ 80% din dezvoltarea acestuia. De asemenea, în jurul vârstei de 3 ani, creierul copilului este de două ori mai activ decât al unui adult și astfel, achiziționarea de cunoștințe

și abilități se poate desfășura optim, dacă există un climat propice din punct de vedere emoțional-afectiv în familie.

Pornind de la primul studiu pe această temă apărut în 1964, în urma cercetărilor efectuate de Martin și Lois Hoffman, din punct de vedere psihologic putem vorbi de patru (la unii specialiști de trei sau cinci) stiluri parentale:

1.1 Părintele indulgent/permisiv.

Stilul indulgent se caracterizează prin faptul că părintele îi permite copilului să se manifeste cum vrea el, fără să-i impună prea multe restricții. Pentru el, cea mai mare valoare o reprezintă libertatea de expresie, atât verbală, cât și artistică. Părintele indulgent manifestă sensibilitate la drepturile altora, manifestă căldură și interes față de tot ceea ce face copilul, iar cazurile în care îl pedepsește sunt foarte rare. Această atitudine îi permite copilului să-și dezvolte o identitate proprie și să aibă o personalitate distinctă, marcantă, originală. El se simte important, special, fapt ce determină creșterea nivelului stimei de sine (care reprezintă o condiție esențială în dezvoltarea armonioasă a personalității). Un stil parental indulgent mai stă la baza dezvoltării creativității și a capacității de a lua decizii. Pe de altă parte, copilului crescut într-o manieră indulgentă, îi va fi foarte greu să înțeleagă rolul limitelor, al regulilor și să țină cont de ele atunci când situația o va cere; de aceea, pentru foarte mulți dintre adulți, el poate fi considerat obraznic sau chiar copil problemă. Părinții se pot aștepta ca foarte curând el nu va mai face decât ce vrea și nu va mai accepta sfaturi.

1.2 Părintele autoritar

Părintele care adoptă stilul autoritar se caracterizează prin faptul că îi cere copilului să respecte cu strictețe regulile existente. Aceste reguli au o valoare absolută, iar cea mai mică greșeală este însoțită de pedeapsă. Din această cauză, părintele nu se simte obligat să ofere explicații suplimentare, justificarea fiind formulată prin expresii de tipul: De ce? Pentru că sunt mama/tatăl tău! Nu discutăm! Intenția copilului de a-și manifesta independența este interpretată ca o formă de rebeliune, fapt care reprezintă o sursă importantă a conflictelor copil-părinte. De obicei, părintele este rece și detașat de copil, impunând respectul muncii și al efortului. Astfel, stilul autoritar îl învață pe copil să devină ordonat, disciplinat, respectuos față de cei de care îi este frică. De asemenea, se dezvoltă spiritul critic al copilului, îl învață să devină „perfecționist” („Dacă faci

ceva, atunci fă-o perfect”). Din păcate, adoptarea acestui stil, atrage după sine numeroase dezavantaje. În primul rând, copilul crescut de părinți autoritari, va învăța foarte greu să fie maleabil, sensibil la dorințele altora, el va fi neiertător cu cei care greșesc. De asemenea, acest copil va întâmpina dificultăți în realizarea unei comunicări eficiente, ei vor fi frecvent lipsiți de inițiativă, de curaj și veșnic nemulțumiți, deoarece se tem în permanență că vor putea greși. Unele cercetări arată că un nivel scăzut al stimei de sine în copilărie are urmări negative foarte marcante pe parcursul întregii vieți, asemeni unui coșmar care te urmărește în permanență și de care scapi cu mare greutate.

1.3 Părintele indiferent/neglijent

Părintele indiferent neglijează copilul, nu este preocupat de realizările lui și nici nu manifestă frecvent trăiri emoționale pozitive pentru el. Mai mult chiar, în unele cazuri duse la extrem, lasă de înțeles că acesta reprezintă o povară de care s-ar putea lipsi oricând. Copilul al cărui părinte se manifestă indiferent învață că părerea lui nu contează prea mult, se simte lipsit de importanță și uneori absolvit de orice responsabilitate. El își poate dezvolta o stimă de sine redusă, poate deveni timorat și urmărit în permanență de un complex de inferioritate. Spre deosebire de copilul crescut autoritar, copilul crescut de părinți indiferenți, se va baza doar pe experiența lui de viață. De aceea, după ce va ajunge la vârsta adultă și se va pune problema cum să primească sfaturi referitoare la cum ar trebui să se comporte, cum ar trebui să-și educe copilul, de ce ar trebui să se ferească etc., el nu va fi dispus să asculte. Lipsa afecțiunii, chiar dacă pe de o parte îl face mai rezistent la greutățile vieții, îl va determina pe copilul crescut indiferent să fie mai rigid, mai insensibil la sentimentele și la dorințele celorlalți, mai apatic.

1.4 Părintele protector

Părintele protector este aparent un părinte model: el este extrem de atent la nevoile copilului și se dedică cu toată ființa meseriei de părinte. Prioritatea lui este să-i ofere acestuia securitate, deoarece conștientizează că un copil este o ființă foarte fragilă, care are nevoie în permanență de sprijin și de protecție și are grijă să își învețe copilul în primul rând să fie precaut și rezervat față de tot ceea ce vine din afara familiei. Din păcate, uneori protecția acordată copilului este exagerată, părinții devin veșnic îngrijorați, văd catastrofe și calamități la fiecare colț de stradă. Când își văd copilul plângând, devin agitați, creând, fără să își dea seama, mai multă tensiune. Atunci când apare o problemă, părinții exagerat de protectori se grăbesc să caute vinovații și să țină morală, fapt care

duce la scăderea eficienței rezolvării conflictului și a învățării unor reguli de disciplină. Asemeni părinților autoritari, acceptă greu situația în care copilul începe să își dezvolte independența, însă ei nu creează conflicte, ci intră în panică. Acest stil parental mai atrage după sine numeroase alte dezavantaje. Atunci când sunt mici, copiii care au părinți exagerat de protectori, pot manifesta tulburări ale somnului și ale regimului alimentar, precum și stări de frică nejustificate. O dată cu trecerea timpului, copilul se simte din ce în ce mai sufocat și are tendința de a se îndepărta de părinte, el găsește că este dificil să comunice direct cu părintele despre problemele personale, de teamă că acesta nu îl va înțelege și se va îngrijora. Astfel, copilul va învăța să ascundă informații, va avea o viață secretă, personală, nebănuită de părinte. De asemenea, atunci când va fi pus în situația de a-și exprima frustrarea sau mânia, preferă să se exprime indirect, prin acte de răzbunare sau de sabotaj.

Fiecare părinte poate trece prin fiecare stil, în momente diferite ale zilei sau ale existenței sale. De exemplu, o mamă democratică poate deveni permisivă când este foarte obosită. Majoritatea părinților au stil dominat, pe care îl folosesc cea mai mare parte a timpului, dar circumstanțele și relațiile dinamice produc frecvent o mixtură a stilurilor.

Fiecare tipologie parentală implică anumite comportamente, care raportate la situații concrete de viață se dovedesc adaptative și constructive sau se constituie ca bariere. Importantă este găsirea modalităților optime de relaționare părinte-copil în funcție de particularitățile de vârstă, nivelul dezvoltării socio-emoționale și contextul cotidian.

- **Demonstrație:** Dana are 5 ani, îi smulge mingea Iuliei la locul de joacă:
- **Părintele autoritar:** „Înapoiază-i mingea Iuliei imediat”
- **Părintele democratic:** „Mingea este a Iuliei, Știu că vrei să te joci cu ea, dar de ce nu încerci să vorbești cu Irina și să găsiți o cale să vă jucați pe rând?”
- **Părintele permisiv** – consideră că Dana este îndreptățită să își exprime liber nevoile, așadar nu sugerează o soluție și nu folosește această oportunitate pentru a o învăța să rezolve o problemă.

Indiferent de stilul educativ fiecare părinte proiectează în copilul lui anumite aspirații și dorințe care nu le-a realizat în viață. Pentru fiecare părinte, copilul constituie un viitor nou. Indiferent de posibilitățile copilului și în grade diferite, ținând de particularitățile personale, părinții consideră propriul copil o șansă de a nu repeta greșelile pe care le-a făcut el în viață.

Majoritatea repetă modelul educației pe care au primit-o sau fac exact contrar, dacă au fost nemulțumiți de proprii părinți.

Ideea de educație a părinților apare deoarece, în comparație cu alte sisteme educaționale democratice din alte țări, în România nu s-au constituit nici asociații de părinți, nici școli de părinți. Părinții sunt „învinovățiți” în ceea ce privește modul de evoluție a personalității copiilor, dar nu sunt instruiți pentru aceasta.

Bibliografie :

- **Prof. psih. Sandu Elena Daniela:** consilierescolara.ro/files/stil%20parental.pdf;
- **Gheorghe Bunescu, Gabriela Alecu, Dan Badea:** *Educația părinților: strategii și programe*, Editura didactică și pedagogică, București, 1997;
- **Nancy Darling și Laurence Steinberg:** *Parenting style as context: an integrative model., Child Development*, 1993 ("a constellation of attitudes towards the child that are communicated to the child and that, taken together, create an emotional climate in which parent's behaviors are expressed", p. 448);
- www.edu.ro (forum.portal.edu.ro/index.php?act=Attach&type=post&id=988420).

Construind reziliența prin educație: rolul profesorilor în susținerea parenting-ului pozitiv

Chirea Alexandra-Tania, Liceul Teoretic “Gheorghe Lazăr”;
Grădinița PP 2 Pecica

Parenting-ul pozitiv este o abordare educativă și relațională între părinți și copii, axată pe creșterea armonioasă a copiilor prin încurajarea empatiei, a respectului reciproc și a comunicării deschise. Scopul principal al acestui tip de parenting este să dezvolte o legătură solidă între părinte și copil și să cultive abilități sociale și emoționale sănătoase, în loc de a folosi pedepse.

Un concept fundamental din psihologia educațională este mentalitatea de creștere.

Acest concept a fost introdus de dr. Carol Dweck și se referă la credința că inteligența și abilitățile unei persoane nu sunt înnăscute și fixe, ci ele sunt flexibile și pot fi îmbunătățite pe tot parcursul vieții, prin muncă, efort și perseverență. Mai simplu spus, focusul este pe valoarea procesului, nu pe rezultat în sine.

Astfel, e nevoie să apreciem strădania, perseverența, munca și efortul unui copil, fără a ne concentra exclusiv pe rezultatul final.

Rolul profesorilor și al părinților în educația copiilor este esențială pentru o educație completă, atât academică, cât și culturală, emoțională, socială și valorică. De aceea este important să mergem în aceeași direcție pentru a consolida reciproc ceea ce am învățat în două domenii: școală și familie. Prin urmare, școala trebuie să accepte importanța participării și colaborării părinților la educația copiilor și necesitatea unei relații cordiale între elevi, profesori și părinți, astfel încât profesorii să își poată îndeplini funcția în mod eficient și complet.

Pentru a atinge același obiectiv, școala trebuie să favorizeze participarea părinților și să le ofere mijloacele necesare pentru a consolida legăturile cu profesorii unităților școlare. Cooperarea este esențială pentru ca dezvoltarea academică a elevului să fie coerentă. Părinții trebuie să fie implicați în funcționarea școlii și să participe la activitățile comune propuse.

Părinții și profesorii împărtășesc responsabilitatea pentru educația copiilor și studenților. Cele două părți trebuie să coopereze și să se raporteze astfel încât traiectoria academică a copilului să se dezvolte în mod coerent și în aceeași direcție.

Toate cercetările și studiile efectuate asupra relației dintre familie și școală arată că menținerea unei legături și a unei participări strânse are un impact semnificativ asupra rezultatelor educaționale ale elevului. Cooperarea dintre părinți, profesori și școală ar trebui considerată un instrument eficient pentru a opri eșecul în învățământ și a obține succesul școlar.

Școala este responsabilă pentru dezvoltarea și implementarea canalelor de participare a familiei care facilitează contactul dintre părinți, cadre didactice și conducere, dincolo de îndrumări sau alte întâlniri formale obișnuite: ateliere, școală părinților sau discuții de către profesioniști.

Familia și profesorii au roluri diferite în educația elevilor. Elevii au cele mai mari beneficii atunci când relația între părinți și profesori este bazată pe respect și încredere. Părinții pot iniția discuții cu profesorii elevului pentru a-și clarifica diferite aspecte, iar profesorii le apreciază interesul și îi văd ca parteneri în educația elevilor.

Implicarea părinților în sarcina educațională a școlii facilitează procesele de adaptare și învățare a copilului și are o contribuție pozitivă atât pentru părinți, cât și pentru profesori. Pentru profesori este un ajutor, deoarece prin informațiile pe care le primesc de la familie, ei pot cunoaște mai bine elevii și pot îmbunătăți performanțele lor pedagogice. Pentru părinți este o experiență formativă, dezvoltând noi abilități pentru a trata copiii. În acest fel, profesorii pot învăța atât de mult din partea părinților, cât și din partea profesorilor.

Este esențial ca părinții și profesorii să fie disponibili pentru copil, oferindu-i un spațiu sigur, în care să discute despre dificultățile sale școlare. Înțelegerea și empatia din partea părinților și a profesorilor pot reduce anxietatea copilului.

Un mediu de învățare bine organizat, bazat pe aprecieri și lipsit de distrageri, poate facilita concentrarea și poate crea o asociere pozitivă cu studiul.

Relațiile interpersonale joacă un rol vital în experiența școlară a copilului. O relație de sprijin, marcată de căldură, empatie și respect cu profesorii poate îmbunătăți atitudinea copilului față de învățare și motivația sa de a participa activ la activitățile școlare.

Prin urmare, părinții și profesorii sunt principalii actori în procesul de cooperare între familie și școală. Ambele trebuie să mențină o atitudine deschisă și participativă pentru a se asigura o comunicare fluidă și eficientă.

Bibliografie :

- Bunescu Ghe., Alecu G. Badea D. – “Educația părinților . Strategii și programe”, E.D.P., București, 1997;
- Ecaterina Adina Vrasmas – “Consilierea și educația părinților” , Editura Aramis, 2002;
- Nica I., Țopa L. – “ Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I “, E.D.P. București, 1974
- Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

Abstract:

Resilience in education helps students cope with difficulties, manage stress and learn from mistakes. Proposed strategies include creating a trust-based environment, teaching social-emotional skills and promoting a growth mindset.

Positive parenting focuses on communication, respect and emotional support, influencing children's development of confidence and autonomy. Principles include active listening, setting clear boundaries and encouraging responsibility.

The conclusion emphasizes the importance of collaboration between teachers and parents to help children learn effectively and in a balanced way throughout school.

Abstract:

Reziliența în educație ajută elevii să facă față dificultăților, să gestioneze stresul și să învețe din greșeli. Strategiile propuse includ crearea unui mediu bazat pe încredere, predarea abilităților socio-emoționale și promovarea unei mentalități de creștere.

Parentingul pozitiv se axează pe comunicare, respect și sprijin emoțional, influențând dezvoltarea încrederii și a autonomiei copiilor. Principiile includ ascultarea activă, stabilirea unor limite clare și încurajarea responsabilității.

Concluzia subliniază importanța colaborării între profesori și părinți pentru a ajuta copiii să învețe eficient și echilibrat pe întreg parcursul școlar.

INTRODUCERE

Reziliența este capacitatea de a face față adversităților, de a învăța din eșecuri și de a progresa în ciuda dificultăților. În context educațional, dezvoltarea rezilienței este esențială pentru succesul pe termen lung al elevilor. Aceasta influențează nu doar performanțele academice, ci și

abilitatea de a depăși obstacolele și de a rămâne motivați în procesul de învățare. Acest eseu explorează factorii care contribuie la dezvoltarea rezilienței prin educație.

Reziliența educațională, academică, a primit mai multe definiții de-a lungul timpului, printre care probabilitatea ridicată de a obține succes școlar și alte realizări în viață în pofida vulnerabilităților personale sau a circumstanțelor adverse provocate de experiențele și condițiile de mediu.

1. Factori care contribuie la dezvoltarea rezilienței prin educație sunt:

- Mediul de susținere
- Învățarea din eșec
- Dezvoltarea abilităților de autoreglare
- Motivația și mentalitatea de creștere

Un mediu educațional sigur și susținător este esențial pentru dezvoltarea rezilienței. Profesorii și colegii joacă un rol crucial în crearea unui spațiu unde elevii se simt în siguranță să își exprime gândurile și să își asume riscuri în învățare. O relație pozitivă cu profesorii poate crește încrederea elevilor în propriile capacități.

Eșecurile fac parte din procesul de învățare. O abordare care pune accent pe învățarea din greșeli și pe mentalitatea de creștere ajută elevii să își dezvolte reziliența. În loc să vadă eșecul ca pe un obstacol definitiv, elevii sunt încurajați să îl perceapă ca pe o oportunitate de îmbunătățire.

Autoreglarea emoțională și cognitivă este un factor cheie în construirea rezilienței. Elevii trebuie să învețe să își gestioneze emoțiile, să stabilească obiective clare și să își ajusteze strategiile de învățare. Tehnicile de mindfulness, autorefecția și feedback-ul constructiv sunt metode eficiente pentru dezvoltarea acestor abilități.

Mentalitatea de creștere, concept introdus de Carol Dweck, subliniază ideea că inteligența și abilitățile pot fi dezvoltate prin efort și perseverență. Elevii care cred că pot progresa prin muncă și strategie sunt mai rezilienți în fața provocărilor academice. Profesorii pot încuraja această mentalitate prin feedback pozitiv și prin promovarea efortului în detrimentul talentului înnăscut.

Reziliența este o abilitate esențială în educație, influențată de multiple aspecte, inclusiv mediul de susținere, atitudinea față de eșec, autoreglarea și motivația. Profesorii, părinții și colegii joacă un rol crucial în construirea acestei abilități. Printr-o abordare educațională centrată pe dezvoltarea

rezilienței, elevii pot deveni mai încrezători și mai pregătiți pentru provocările vieții academice și profesionale.

În general, conceptul de reziliență educațională nu este considerat drept un atribut fix, ci o caracteristică ce poate fi dezvoltată, prin focalizarea pe factorii modificabili, care au un impact asupra succesului școlar al elevului. Acești factori sunt cunoscuți în literatura de specialitate drept factori protectivi, implicând resurse personale, familiale și instituționale, iar cunoașterea lor are o importanță foarte mare pentru construirea unor strategii eficiente de intervenție în vederea dezvoltării rezilienței educaționale a elevilor.

Un model reprezentativ al rezilienței educaționale este cel construit de Silas Casillas în 2008, în cadrul căruia autorul a identificat patru mari categorii de factori protectivi, care sprijină elevii aflați în situații de risc pentru atingerea succesului școlar :

- 1) factori personali – încrederea în sine și motivația pentru învățare;
- 2) factori familiali – sprijinul emoțional, sprijinul material și modelul personal de reziliență educațională;
- 3) factori școlari – sprijinul emoțional/recunoașterea socială, sprijinul logistic/managementul administrativ, relația profesor-elev/modelul personal oferit de profesori;
- 4) factori comunitari – infrastructura necesară procesului educațional.

Conform autorului, resursele personale au cea mai mare importanță în atingerea și menținerea rezilienței educaționale, acestea fiind esențiale și obligatorii în procesul de adaptare eficientă la condițiile adverse. Astfel, chiar dacă ar exista celelalte trei categorii de factori protectivi, aceștia nu ar favoriza atingerea succesului școlar în lipsa celor de natură personală.

CONCLUZIE

Așadar, reziliența educațională este o necesitate în societatea noastră, având în vedere că elevii se confruntă cu o multitudine de condiții care le afectează dezvoltarea școlară și profesională – de la factorii de risc individuali până la cei de sistem. Elevii cu reziliență educațională sunt cei care își păstrează o motivație de învățare și o performanță școlară ridicată în ciuda prezenței.

Bibliografie :

Dweck, C. S. (2006). Mindset: The New Psychology of Success. Random House.

Masten, A. S. (2014). Ordinary Magic: Resilience in Development. Guilford Press.

Duckworth, A. (2016). Grit: The Power of Passion and Perseverance. Scribner.

Zimmerman, B. J. (2002). Becoming a Self-Regulated Learner. Theory into Practice, 41(2), 64-70.

https://www.google.com/search?sca_esv=4660ccb57c532432&sxsrf=AHTn8zpKuoigKUC_CZDt_fZWRgmogHY7cw:1742234584523&q=educatie+prin+rezilienta&udm=2&fbs=ABzOT_BYhiZpMrUAF0c9tORwPGls0vqphpL9nGKy0PrLJqseLh0EQ6IW_YF9DHIKeRA2FIImZJj7_nGLmr0IdZilOghZzrnAO3ptW2gTgwc22neyuZaSgkymgIvpoNEBFutb14Z8ndRMHdEyydLXyZEjr mhGDAb5XY3kDG47TtSIPC8tL1vj35ZNMSi1sU852mgj07SQkORILEZ5dsJ6xH8rrYcCwIShA&sa=X&ved=2ahUKEwjGnZrM2ZGMAxUKAxAIHYI9MaoQtKgLegQIDhAB&biw=1536&bih=730&dpr=1.25#vhid=JckgHfpobG-S0M&vssid=mosaic

Impactul parenting-ului pozitiv asupra dezvoltării copilului, a relațiilor interpersonale și a stimei de sine

Flora Andreea Roxana, Grădinița P.P. Nr.14 -Arad

Abstract:

Positive parenting is a style of raising children that focuses on providing encouragement and support to teach proper behaviors. This positive atmosphere supports effective parenting, helping children flourish as young individuals and act responsibly in their community as they grow.

*The primary benefits of positive parenting include making parents more sensitive, responsive, and consistent in interactions with their children, and those benefits extend to their kids. It is proved that children who have secure attachments and strong emotional bonds with their parents help them learn how to manage their emotions and develop self-confidence. Positive parenting is linked to **other benefits** such as: Higher school grades, fewer behavior problems, better mental health, greater social competence, more positive self-concepts.*

Abstract:

Parentingul pozitiv este un stil de creștere a copiilor care se concentrează pe oferirea de încurajare și sprijin pentru a preda comportamente adecvate. Această atmosferă pozitivă sprijină o educație parentală eficientă, ajutând copiii să înflorească ca persoane tinere și să acționeze responsabil în comunitatea lor pe măsură ce cresc.

Beneficiile principale ale parentingului pozitiv includ faptul că părinții sunt mai sensibili, receptivi și mai consecvenți în interacțiunile cu copiii lor, iar aceste beneficii se extind și asupra copiilor lor. Este dovedit că copiii care au atașamente sigure și legături emoționale puternice cu părinții îi ajută să învețe cum să-și gestioneze emoțiile și să-și dezvolte încrederea în sine. Parentingul pozitiv este legat de alte beneficii, cum ar fi: note școlare mai mari, mai puține probleme de comportament, sănătate mintală mai bună, competențe sociale mai bune, concepte de sine mai pozitive.

1. Introducere

Parentingul pozitiv reprezintă o abordare educațională modernă, fundamentată pe respect, comunicare empatică și disciplină constructivă, menită să susțină dezvoltarea armonioasă a copilului atât din punct de vedere emoțional cât și social. În contextul actual, societatea contemporană se confruntă cu provocări diverse, cum ar fi presiunea performanței academice, influența mediului digital și stresul familial crescut, iar impactul acestora asupra dezvoltării copiilor este profund. În acest sens, parentingul pozitiv devine o soluție esențială și eficientă, având potențialul de a forma adulți echilibrați, rezilienți și cu abilități sociale solide.

Stilul de parenting adoptat influențează puternic modul în care copiii își formează relațiile interpersonale și percepția despre sine. Numeroase cercetări psihologice subliniază faptul că mediul familial pozitiv contribuie la dezvoltarea competențelor emoționale și sociale fundamentale pentru o integrare armonioasă în societate. Astfel, lucrarea de față va analiza detaliat modul în care parentingul pozitiv influențează aceste domenii critice ale dezvoltării copilului, cu scopul de a evidenția importanța adoptării unei abordări educaționale bazate pe empatie și sprijin constant.

În prezent, observațiile empirice sugerează că mulți copii se confruntă cu dificultăți emoționale și sociale din cauza unei abordări parentale deficitare sau excesiv autoritare. Aceste probleme includ anxietatea, lipsa de încredere în propriile forțe și dificultăți în stabilirea relațiilor interpersonale sănătoase. Prin urmare, explorarea și implementarea unui parenting pozitiv devine imperios necesară pentru a contracara aceste efecte negative și pentru a promova dezvoltarea optimă a copiilor într-o societate din ce în ce mai complexă și solicitantă.

Această lucrare își propune să exploreze profund și analitic conceptul de parenting pozitiv, să ofere exemple concrete și studii relevante care să demonstreze eficiența acestuia și să furnizeze o imagine clară și cuprinzătoare asupra impactului pozitiv asupra dezvoltării emoționale, relaționale și asupra stimei de sine a copilului.

În continuare, fiecare aspect menționat va fi analizat detaliat în secțiunile următoare, prezentând atât argumente științifice, cât și exemple aplicative, pentru a oferi o înțelegere completă și riguroasă asupra beneficiilor reale și practice ale parentingului pozitiv.

2. Parentingul pozitiv: definire și principii fundamentale

Parentingul pozitiv poate fi definit ca o abordare centrată pe copil, în care părintele își ghidează comportamentul prin empatie și respect reciproc, promovând dezvoltarea emoțională, cognitivă și socială sănătoasă. Principalele principii fundamentale includ:

- **Ascultarea activă și empatia:** Capacitatea părintelui de a asculta atent și de a înțelege perspectiva copilului, facilitând astfel dezvoltarea unei relații bazate pe încredere și respect.
- **Disciplina constructivă:** Utilizarea unor strategii educaționale care să consolideze comportamentele pozitive și să corecteze comportamentele nedorite într-o manieră pozitivă și non-violentă.
- **Încurajarea autonomiei și independenței copilului:** Sprijinirea dezvoltării unei identități proprii și stimularea copilului de a lua decizii autonome, contribuind astfel la dezvoltarea responsabilității și încrederii în sine.
- **Valorizarea progresului și a efortului:** Recunoașterea și aprecierea eforturilor copilului, chiar și în absența succesului imediat, pentru a întări stima de sine și perseverența.

Aceste principii stau la baza unei educații echilibrate și contribuie la formarea unor competențe esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor.

3. Impactul asupra dezvoltării emoționale a copilului

Parentingul pozitiv are o influență profundă asupra dezvoltării emoționale a copilului, contribuind la dezvoltarea inteligenței emoționale, a capacității de reglare emoțională și la reducerea riscurilor de anxietate și depresie. Copiii crescuți în medii care aplică parentingul pozitiv învață să își recunoască și să își exprime sentimentele într-un mod sănătos și constructiv. Prin sprijinul empatic al părinților, copiii își dezvoltă abilități solide de gestionare a stresului și frustrărilor, devenind astfel mai rezilienți și capabili să se adapteze situațiilor dificile din viață. Numeroase cercetări demonstrează că acești copii manifestă niveluri ridicate de încredere și optimism, ceea ce contribuie esențial la echilibrul lor emoțional pe termen lung.

4. Dezvoltarea relațiilor interpersonale

Parentingul pozitiv influențează semnificativ dezvoltarea relațiilor interpersonale ale copilului. Copiii care sunt crescuți într-un mediu familial pozitiv dezvoltă abilități sociale esențiale, cum ar fi empatia, comunicarea eficientă și capacitatea de a colabora. Aceste abilități îi ajută să stabilească și să mențină relații sănătoase cu colegii, profesorii și alte persoane semnificative. Mai mult, ei devin capabili să rezolve conflictele într-un mod constructiv și să înțeleagă perspectivele altora, aspecte care le vor servi pe parcursul întregii vieți în diferite contexte sociale.

În plus, cercetările arată că acești copii au șanse mai mari să dezvolte prietenii profunde și stabile, să aibă performanțe academice și profesionale mai bune și să gestioneze eficient presiunile sociale datorită competențelor interpersonale solide formate încă din copilărie.

5. Consolidarea stimei de sine

Stima de sine reprezintă percepția copilului despre propria persoană, o componentă vitală în dezvoltarea armonioasă și sănătoasă. Parentingul pozitiv joacă un rol crucial în formarea unei imagini de sine realiste și pozitive. Părinții care aplică principiile parentingului pozitiv susțin încrederea copilului în propriile abilități, validându-i emoțiile și experiențele. Acest sprijin contribuie la dezvoltarea unui sentiment autentic de valoare personală și siguranță emoțională.

Atunci când părinții recunosc eforturile și progresele copilului, chiar și în situații în care rezultatul nu este perfect, copilul învață să își accepte limitele și să își valorizeze abilitățile și calitățile. În plus, încurajarea autonomiei și independenței copilului ajută la dezvoltarea responsabilității personale și a unei încrederi solide în capacitățile proprii. Astfel, copiii crescuți într-un mediu pozitiv devin adulți echilibrați, capabili să facă față provocărilor vieții cu optimism și determinare, având o imagine de sine sănătoasă și robustă.

Numeroase studii indică faptul că stima de sine consolidată în copilărie influențează succesul academic, profesional și relațional pe termen lung. Copiii cu o stimă de sine sănătoasă tind să fie mai rezilienți în fața stresului, să manifeste o motivație intrinsecă mai puternică și să dezvolte relații interpersonale armonioase și durabile.

6. Studii și cercetări relevante

Numeroase studii și cercetări din domeniul psihologiei dezvoltării și educației susțin eficiența și beneficiile parentingului pozitiv. Cercetările longitudinale și transversale au evidențiat în mod constant că această abordare educațională are efecte pozitive majore asupra dezvoltării copiilor pe multiple planuri.

De exemplu, un studiu realizat de Universitatea Harvard a concluzionat că copiii crescuți într-un mediu parental pozitiv prezintă rate mai scăzute de anxietate și depresie comparativ cu cei crescuți în familii cu stiluri educaționale mai autoritare sau neglijente. Un alt studiu desfășurat la Universitatea Stanford a demonstrat că parentingul pozitiv contribuie semnificativ la dezvoltarea inteligenței emoționale și la capacitatea copiilor de a gestiona eficient situațiile stresante.

În plus, cercetările din domeniul educației arată că acești copii obțin rezultate academice superioare, datorită mediului familial care promovează autonomia, încrederea în sine și încurajarea

constantă a efortului și progresului. Cercetările realizate de psihologi precum Diana Baumrind și John Gottman subliniază importanța validării emoțiilor și utilizării disciplinei constructive, evidențiind faptul că aceste strategii contribuie la dezvoltarea unor abilități sociale și emoționale fundamentale.

Studiile longitudinale indică și faptul că efectele pozitive ale acestui stil parental se extind până la vârsta adultă, copiii crescuți prin parenting pozitiv având șanse crescute de a dezvolta relații personale și profesionale satisfăcătoare, de a avea o stimă de sine sănătoasă și o bună reziliență emoțională.

Aceste dovezi științifice subliniază importanța adoptării parentingului pozitiv ca strategie educațională fundamentală, cu beneficii reale și demonstrate asupra dezvoltării armonioase a copilului.

7. Limitări și critici ale parentingului pozitiv

Deși parentingul pozitiv prezintă numeroase beneficii dovedite științific, această abordare nu este lipsită de critici și limitări. Una dintre principalele critici se referă la dificultatea implementării constante a acestui stil parental, mai ales în situații tensionate sau stresante. Unii specialiști consideră că părinții ar putea întâmpina dificultăți în menținerea unei atitudini pozitive și răbdătoare în permanență, ceea ce ar putea limita eficiența generală a acestei metode.

În plus, există opinii conform cărora parentingul pozitiv, prin evitarea completă a pedepselor sau consecințelor mai ferme, ar putea genera uneori dificultăți în stabilirea unor limite clare și în dezvoltarea unei percepții realiste asupra consecințelor acțiunilor copilului. Criticii susțin că, în anumite cazuri, copiii crescuți exclusiv în acest stil ar putea avea dificultăți în adaptarea la reguli stricte sau în gestionarea eșecurilor și frustrărilor din viața reală, unde feedback-ul nu este întotdeauna pozitiv.

De asemenea, parentingul pozitiv poate necesita resurse considerabile din punct de vedere emoțional și timp din partea părinților, ceea ce îl face dificil de aplicat în familiile în care stresul cotidian, presiunile economice sau lipsa de timp liber sunt aspecte predominante.

Cu toate acestea, majoritatea specialiștilor sunt de acord că, deși parentingul pozitiv poate avea anumite limitări, avantajele sale depășesc cu mult potențialele provocări, mai ales dacă este implementat echilibrat și adaptat nevoilor specifice ale fiecărei familii și fiecărui copil în parte.

1. Concluzii

În urma analizei aprofundate realizate în această lucrare, devine evident faptul că parentingul pozitiv joacă un rol esențial în dezvoltarea armonioasă și sănătoasă a copilului, având un impact semnificativ asupra dezvoltării emoționale, formării relațiilor interpersonale și consolidării stimei de sine. Principiile fundamentale ale acestui stil parental, precum empatia, comunicarea eficientă, încurajarea autonomiei și disciplina constructivă, contribuie la formarea unor copii echilibrați, rezilienți și pregătiți să facă față provocărilor complexe ale vieții.

Cercetările și studiile prezentate confirmă faptul că parentingul pozitiv nu doar că influențează în mod direct dezvoltarea emoțională și socială a copilului, dar contribuie decisiv și la formarea unei imagini pozitive și realiste asupra propriei persoane. Aceste rezultate subliniază necesitatea unei abordări educaționale adaptate provocărilor contemporane, în care părinții să fie susținuți și ghidați pentru a aplica aceste principii cât mai eficient și constant.

Desigur, aplicarea parentingului pozitiv implică și provocări reale, cum ar fi gestionarea stresului cotidian și menținerea unei atitudini constante de răbdare și empatie. Cu toate acestea, avantajele pe termen lung, reflectate în dezvoltarea sănătoasă și integrată a copilului, justifică pe deplin eforturile depuse.

Din perspectiva mea personală, consider că parentingul pozitiv reprezintă nu doar o metodă educațională eficientă, ci și o filosofie profund umanistă. Prin promovarea respectului, a empatiei și a sprijinului reciproc, acest stil parental oferă copiilor fundația solidă necesară pentru dezvoltarea unor competențe esențiale în viață. În calitate de viitor specialist în educație și psihologie, sunt convins că implementarea largă a parentingului pozitiv în cadrul familiilor și comunităților poate avea un impact pozitiv considerabil asupra societății în ansamblul său, contribuind la formarea unor generații capabile să construiască relații sănătoase și să își valorifice potențialul deplin.

În concluzie, parentingul pozitiv merită promovat și susținut prin programe educaționale dedicate părinților și cadrelor didactice, iar adoptarea lui pe scară largă poate genera schimbări semnificative în modul în care copiii își construiesc relațiile interpersonale și imaginea de sine, oferindu-le instrumentele necesare pentru a se dezvolta în adulți echilibrați, fericiți și de succes.

Bibliografie :

- Baumrind, D. (1991). "The Influence of Parenting Style on Adolescent Competence and Substance Use." *Journal of Early Adolescence*, 11(1), 56-95.
- Gottman, J., & DeClaire, J. (1997). *Inteligența emoțională în educația copiilor*. București: Editura Curtea Veche.
- Siegel, D., & Bryson, T. (2016). *Creierul copilului tău: 12 strategii revoluționare de dezvoltare armonioasă a creierului copilului tău*. București: Editura Herald.
- Gordon, T. (2014). *Părintele eficient: Metoda Gordon*. București: Editura Trei.
- Goleman, D. (2008). *Inteligența emoțională*. București: Editura Curtea Veche.
- Sunderland, M. (2008). *Știința parentingului*. București: Editura Humanitas.
- Brooks, J. (2013). *The Process of Parenting*. McGraw-Hill Education.
- Holden, G. W. (2019). *Parenting: A Dynamic Perspective*. SAGE Publications.
- Sanders, M. R., & Turner, K. M. T. (2018). "The importance of parenting in influencing the lives of children." In M. Sanders & K. Turner (Eds.), *Handbook of Parenting and Child Development Across the Lifespan* (pp. 3-26). Springer International Publishing.
- Steinberg, L. (2004). *The Ten Basic Principles of Good Parenting*. Simon & Schuster.

Construind reziliența prin educație: Rolul profesorilor în susținerea parenting-ului pozitiv

Gajac Cornelia, Școala Gimnazială Țipar

Introducere

Relația dintre educație și dezvoltarea copiilor este esențială pentru formarea unor adulți echilibrați și rezilienți. Un factor cheie în acest proces îl reprezintă colaborarea dintre profesori și părinți. Parenting-ul pozitiv, bazat pe respect, comunicare deschisă și sprijin emoțional, poate fi consolidat prin intermediul cadrelor didactice. Acest referat explorează rolul profesorilor în susținerea parenting-ului pozitiv și modul în care această interacțiune contribuie la dezvoltarea rezilienței copiilor.

1. Ce este reziliența și de ce este importantă?

Reziliența este capacitatea unui individ de a depăși obstacolele și de a se adapta în fața dificultăților. Într-o lume în continuă schimbare, copiii trebuie să învețe să facă față provocărilor, iar acest lucru se poate realiza printr-o educație care promovează încrederea în sine, perseverența și flexibilitatea. Profesorii joacă un rol crucial în dezvoltarea acestor trăsături prin metode educaționale bazate pe încurajare și autonomie.

- ✓ Un exemplu de reziliență este un elev care, deși a eșuat la un test important, folosește acest eșec ca motivație pentru a învăța mai mult și pentru a obține un rezultat mai bun la următoarea evaluare.
- ✓ Un alt exemplu este un copil care se adaptează cu succes la o nouă școală, reușind să își facă prieteni și să se acomodeze rapid, în ciuda inițialelor dificultăți emoționale.
- ✓ De exemplu, un profesor poate folosi metoda învățării prin joc pentru a ajuta copiii să își dezvolte capacitatea de a gestiona eșecul și de a încerca din nou.
- ✓ Un alt exemplu este implementarea unor proiecte de colaborare în grup, care îi învață pe copii cum să lucreze împreună, să își asume responsabilități și să găsească soluții la probleme complexe.

2. Parenting-ul pozitiv și influența acestuia asupra copilului

Parenting-ul pozitiv presupune educația bazată pe empatie, comunicare și disciplină blândă. Studiile arată că acei copii crescuți în medii pozitive au un nivel mai ridicat de încredere în sine, abilități sociale mai bune și o rezistență mai mare la stres. Profesorii pot susține acest tip de parenting prin promovarea unor tehnici de disciplină pozitivă și prin modelarea unui comportament bazat pe respect reciproc.

- ✓ De exemplu, un profesor poate încuraja părinții să folosească recompense verbale și încurajări în locul pedepselor pentru a motiva comportamentele pozitive ale copiilor.
- ✓ Un alt exemplu este colaborarea dintre profesori și părinți pentru a stabili rutine zilnice care să asigure un echilibru între timpul de învățare și cel de relaxare, contribuind astfel la dezvoltarea unei structuri sigure pentru copii.
- ✓ Parenting-ul pozitiv presupune educația bazată pe empatie, comunicare și disciplină blândă. Studiile arată că acei copii crescuți în medii pozitive au un nivel mai ridicat de încredere în sine, abilități sociale mai bune și o rezistență mai mare la stres.
- ✓ Profesorii pot susține acest tip de parenting prin promovarea unor tehnici de disciplină pozitivă și prin modelarea unui comportament bazat pe respect reciproc.

3. Rolul profesorilor în sprijinirea parenting-ului pozitiv

Profesorii nu sunt doar transmițători de cunoștințe, ci și mentori care pot influența modul în care părinții își educă copiii. Ei pot sprijini parenting-ul pozitiv prin:

- ✓ **Comunicare constantă cu părinții** – Organizarea de întâlniri periodice și sesiuni de consiliere pentru a oferi sfaturi privind educația copiilor.
- ✓ **Promovarea unui climat pozitiv în clasă** – Crearea unui mediu sigur și încurajator, unde copiii se simt apreciați și înțeleși.
- ✓ **Învățarea prin exemplu** – Profesorii pot modela comportamente pozitive, cum ar fi răbdarea, empatia și rezolvarea pașnică a conflictelor.

4. Colaborarea școală-familie pentru dezvoltarea rezilienței

O relație strânsă între școală și familie asigură o dezvoltare echilibrată a copilului. Strategiile care pot îmbunătăți această colaborare includ:

- ✓ **Ateliere și seminarii pentru părinți** despre tehnici de parenting pozitiv.
- ✓ **Proiecte educaționale comune** care implică atât părinții, cât și profesorii în activități interactive.
- ✓ **Suport emoțional** oferit părinților pentru a-i ajuta să gestioneze mai bine dificultățile educației copiilor.

Concluzie

Profesorii joacă un rol esențial în susținerea parenting-ului pozitiv și în dezvoltarea rezilienței copiilor. Prin colaborare strânsă cu părinții și prin aplicarea unor metode educaționale bazate pe empatie și respect, aceștia pot contribui semnificativ la formarea unor generații mai echilibrate și pregătite pentru provocările viitorului.

Necesitatea parteneriatului educational Școala Părinților, un proiect de consiliere a părinților elevilor clasei a IV-a din cadrul Școlii Gimnaziale „ Nicolae Horga Popovici,, Seleuș, județul Arad, coordonați de prof.înv. primar Horga Cristina-Diana , pentru că părinții trebuie să știe cum să-și educe și să-și ajute copiii în orice situație. Părinții nu știu să folosească informațiile în beneficiul copiilor. Aplicarea la clasă , a unor chestionare pentru părinți stabilite în cadrul întâlnirilor lunare cu părinții. Educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate. Parteneriatul educațional Școala Părinților include o serie de activități care să valorifice experiențele de învățare ale copiilor ,și mai mult să valorizeze implicarea familiei în educația copiilor.

Obiectivul parteneriatului Școala Părinților aplicat la clasă și derulat în anul școlar 2024-2025 este de a ajuta părinții să își dezvolte și să-și îmbunătățească abilitățile parentale , să înțeleagă dezvoltarea copilului , să învețe să reducă stresul care poate afecta funcționalitatea parentală și să învețe să folosească modalități alternative de abordare a situațiilor dificile întâlnite cu copii.

În general , în literatura domeniului , cele mai frecvent invocate consecințe ale educației parentale sunt : îmbunătățirea cunoașterii părinților în domeniul dezvoltării copiilor , a nevoilor acestora și modul cum acestea pot fi satisfăcute în așa fel încât să susțină sănătatea fizică și psihică a copilului, informarea părinților în legătură cu drepturile copilului și modul în care acestea trebuie respectate.

Inițierea părinților în educarea și instruirea copiilor se poate concretiza în discuții libere cu părinții, întâlniri lunare stabilite de comun acord la începutul anului școlar.

Una din abordările moderne privind instituția școlară este cea a școlii deschise, prietenoase în care copilul se simte bine, este atras de activitățile educaționale și îi sunt valorificate înclinațiile și talentele.

Prin derularea acestui parteneriat, Școala Părinților, am dorit și reușit să colaborez foarte bine cu părinții copiilor și prin eforturi comune școală-familie să realizăm împreună o educație de bună calitate.

IDENTIFICAREA PROBLEMEI

Având în vedere modificările survenite în ultimii ani în școala românească se constată că părinții întâmpină probleme în educarea copiilor.

ARGUMENT

Părinții trebuie să știe cum să-și educe și să-și ajute copiii, în orice situație. Au probleme, dar nu au curajul de a le spune, ori nu-și dau seama că au probleme.

Ședințele cu părinții au doar rol de informare, părinții nu știu să folosească informațiile în beneficiul copiilor. Când sunt chestionați, fie oral, fie scris, răspund cu teamă, nu sunt sinceri sau nu știu să răspundă. Avem o colaborare excelentă cu părinții, dar unilaterală: feed-back-ul nu se realizează, sunt foarte buni executanți, vor să ajute, se implică, dar nu știu „cum” și „când” să facă ceea ce este potrivit unei situații. În societatea în care trăim se pune din ce în ce mai mare accent pe conceptul de educație permanentă, care este chiar o necesitate astfel, educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate.

Familia este primul initiator socio-cultural al copilului, iar școala constituie experiența de viață a acestuia în societate.

Părinții sunt preocupați în a-și clarifica și înțelege importanța educației în familie și a colaborării cu școala ca parteneri, constientizând deopotrivă necesitatea coerenței influențelor educative ale tuturor factorilor care acționează asupra copiilor.

Noutatea acestui parteneriat din acest an școlar este de a păstra cât mai eficient legătura părinte-educator: întâlniri lunare, afisarea lucrărilor copiilor, evaluări periodice, participarea la activități demonstrative, procurare de material informațional necesar proiectelor tematice, activități optionale, activități extracurriculare, serbări, evenimente socio-culturale, email-uri cu materialele informative și educative trimise de învățători.

Chestionarele aplicate și discuțiile periodice individuale/de grup din anul trecut au evidențiat diversitatea părerilor părinților legate de stabilirea unor reguli și limite în comportamentul propriilor copii. Acțiunile derulate ne-au întărit convingerea că fără stabilirea unui sistem unitar de cerințe în școală și în familie, colaborarea dintre cei doi factori educaționali ar rămâne fără rezultatele scontate.

DURATA:

1 an școlar : 2024 -2025 (SEPTEMBRIE 2024- Iunie 2025)

GRUPUL TINTA:

- 18 copii, elevi în clasa a IV-a
- părinții elevilor
- învățătoarea care predă la clasă - Horga Cristina Diana, prof.înv.primar
- profesorul de religie - Adam Melania
- profesorul de limba engleză- Branc Corina
- director - prof.Crișan Teodor

BENEFICIARI:

- a) direcți: copiii
- b) indirect: părinții copiilor, școala, comunitatea locală

LOCUL DESFĂȘURĂRII:

ȘCOALA GIMNAZIALĂ,, NICOLAE HORGA POPOVICI ” SELEUȘ – JUD.ARAD

OBIECTIV GENERAL:

Dezvoltarea la părinți a abilităților de a interacționa și empatiza cu proprii copii

OBIECTIVE SPECIFICE :

- conștientizarea progresului sau eșecului copilului, a schimbărilor survenite în evoluția lui, nevoile, încrederea în forțele proprii;
- îmbunătățirea abilităților de consiliere și relaționare cu familia, îndeosebi cu familii în situații de criză;
- promovarea unor schimbări în mentalitatea tradițională în raport cu poziția copilului în familie;
- dezvoltarea unor atitudini stimulativ și suportive în rândul părinților, bunicilor, cadrelor didactice, asistenți sociali;
- promovarea principiilor democratice în relația părinte-copil;
- implicare unui număr mai mare de părinți, bunici sau alți membri ai comunității în educația copiilor;
- dezvoltarea la părinți/bunici a unor abilități de bază de care au nevoie pentru a influența pozitiv comportamentul copiilor.
- cunoașterea unor metode și procedee pentru a preveni agresivitatea copiilor;
- descoperirea de către părinți a tipului de părinte pe care îl reprezintă, autocunoașterea părinților;
- dialogul deschis între părinți despre subiecte tabu privind climatul familial.
- -sa constientizeze necesitatea derularii acestui proiect de parteneriat;
- -sa stabileasca reguli pentru activitatea zilnică a copilului ce vor fi respectate de ambele părți;
- -sa se implice în atragerea de resurse (financiare și/sau materiale) necesare unei mai bune desfășurări a actului educațional;
- -realizarea schimbului de opinii în ceea ce privește necesitatea unui mediu educativ sănătos;
- -existența unui consens între părinți referitor la stabilirea, aplicarea și respectarea unor reguli de comportament ale copilului.

PARTENERI:

- ☐ directiunea
- ☐ asistent medical - Cilan Lenuța
- ☐ psiholog - Moțocan Simona
- ☐ profesori
- ☐ părinți

RESURSE:

UMANE :

- părintii elevilor de la clasa a IV -a, care vor avea un rol hotărâtor în reusita proiectului,
- elevii clasei a IV-a
- profesorii care predau la clasa religie, limba engleza, educatie fizica
- învățătoarea clasei
- domnul director

MATERIALE:

- Sala de clasa
- Sala CDI
- Calculator
- Retroproiector
- Imprimanta
- Materiale informative, pliante, chestionare
- Aparat foto, camera video

REZULTATE ASTEPTATE:

- Abilități de comunicare, în beneficiul copiilor, al școlii ;
- Dezvoltarea capacității de a-și înțelege și de a-și ajuta copiii;
- Mai mulți părinți/bunici implicați in educatia copiilor;
- Îmbunătățirea rezultatelor școlare ale elevilor ;
- Ameliorarea calității deprinderilor parentale;
- Dezvoltarea unor atitudini si comportamente civice ale elevilor față de școala;

- Creșterea motivației școlare și a stimei de sine la elevi;
- Diminuarea problemelor de comportament ale elevilor de tipul atenției deficitare, agresivității, violenței;
- Elaborarea unor portofolii tematice care se vor folosi în activitățile instructiv-educative.
- Crearea unui ambient nou și plăcut în școală, prin valorificarea lucrărilor create în cadrul proiectului;
- Îmbunătățirea relațiilor dintre membrii comunității;

ACTIVITĂȚI PROPUSE :

- Meseria de părinte
- Cum îți educi copilul. Câteva idei de educație a copilului tău.
- Alături de școală
- Trăim în lumea reală „ Tu știi ce face copilul tău?”
- Putem crește copii buni într-o lume negativă!

ETAPE DE IMPLEMENTARE A PROIECTULUI :

- Achiziția echipamentelor și instruirea personalului ;
- Efectuarea sondajului ;
- Anunțarea scopului invitației;
- Evidențierea necesității proiectului: motivația, argumentul;
- Anunțarea obiectivelor :
- Prezentarea ofertei, care poate fi îmbogățită sau transformată, în funcție de opțiunile, sugestiile părinților;
- Anunțarea titlului proiectului, ca o concluzie a activității;
- Desfășurarea acțiunii;
- Consilierea părinților
- Chestionar adresat părinților ;
- Oferirea spațiului pentru întruniri și discuții ;
- Crearea de resurse ;

- Colaborarea cu alte instituții și organizații;
- Concluzii .Măsuri de lucru în viitor.

MODALITĂȚI DE REALIZARE A OBIECTIVELOR:

- Popularizarea evenimentelor din cadrul calendarului propus;
- Organizarea de: activități practice și aplicații pe teme specifice întâlnirilor dintre parteneri;
- Întâlniri cu reprezentanții comunității locale, psiholog;
- Expoziții de pliante;

MODALITĂȚI DE MONITORIZARE ȘI EVALUARE A REZULTATELOR :

- panou al activității cu părinții
- mapa parintilor
- rapoarte de evaluare
- chestionare
- fișe de evaluare a activităților
- portofoliul proiectului
- inventar cu bune practici
- CD-ul care să cuprindă întreaga activitate desfășurată în cadrul proiectului,
- expoziții tematice.

IMPACTUL IMPLEMENTĂRII PROIECTULUI ASUPRA GRUPULUI ȚINTĂ, ASUPRA ȘCOLII ȘI ASUPRA COMUNITĂȚII:

- părinții vor ști „ce”, „cum”, „când” să facă cu ceea ce știu, în educarea copiilor;
- va spori încrederea în ceea ce face școala;
- va crește prestigiul școlii în comunitate;

MODALITĂȚI DE CONTINUARE DUPĂ ÎNCHEIEREA PROIECTULUI:

- Activitatea va continua prin includerea acesteia în Planul Managerial al Școlii în anii școlari ce vor urma.

- Activitatea va continua prin organizarea de activități școlare și extrașcolare în care vor fi implicați părinți, bunici, alți membrii ai comunității care vor fi incluse în Planul de Activități Extracurriculare al școlii.

ACTIVITĂȚI DE PROMOVARE

- - mediatizare, diseminare
- - în timpul proiectului și după încheierea acestuia: album cu fotografii

CONDITII CONTRACTUALE:

- Programul de activități va fi stabilit în comun.
- Programul poate suferi modificări pe parcursul semestrului, dacă este în interesul unei mai bune funcționări.
- Fiecare parte poate să vină cu completări sau cu modificări, cu condiția să anunțe la timp.
- În organizarea activității la clasă, va fi acceptată și prezența părinților care doresc să participe sau să se implice.
- La sfârșitul semestrului, se va face evaluarea activității de proiect.

ACTIVITATI DE INFORMARE :

- Informarea părinților cu privire la documentele de reformă curriculară, obiectivele urmărite și politicile educaționale ale acestor unități de învățământ;
- Consultarea părinților în stabilirea „Curriculumului la decizia grădiniței și școlii“, disciplinele opționale, alcătuirea schemelor orare, a programului instructiv – educativ și a activităților extracurriculare;
- Activități interactive sub formă de dezbateri – mese rotunde;
- Activități pentru atragerea unor surse extrabugetare;
- Organizarea și desfășurarea unor programe artistice cu copiii;
- Activități extracurriculare organizate și desfășurate împreună cu părinții;
- Activități educative desfășurate cu părinții și specialiști.

CALENDARUL DE ACTIVITATI

NR CRT	CONTINUTUL ACTIVITATII	MODALITATI DE REALIZARE	PARTICIPANTI	PERIOADA
1	Necesitatea parteneriatului scoala - familie	Referat:"Tipuri de parinti, tipuri de copii"; chestionar parinti	PARINTI ELEVII clasei a IV- a ÎNVĂȚĂTOAREA DIRECTORUL SCOLII	SEPTEMBRIE 2024
2	Timiditatea excesiva	Lectorat cu parintii Intalnire si dialog prezentare power point; dezbateri;	PARINTI PSIHOLOG ÎNVĂȚĂTOAREA	OCTOMBRIE 2024
3	Eu si familia mea	Portofoliul familiei	PARINTI COPII ÎNVĂȚĂTOAREA	NOIEMBRIE 2024
4	De ce vin incrunțati unii copii la scoala	Studiul de caz	PARINTI ÎNVĂȚĂTOAREA	DECEMBRIE 2024
5	De-a mama,de-a tata si copilul	Joc de rol	PARINTI COPII ÎNVĂȚĂTOAREA	IANUARIE 2025
6	Situații problemă – violența în școală	Studiul de caz	PARINTI ÎNVĂȚĂTOARELE Care predau la celelalte clase : P,I,a II- a și a III- a	FEBRUARIE 2025

7	Metode de modificare a comportamentului	Lectorat cu parintii Intalnire si dialog prezentare power point; dezbateri;	PARINTI COPII ÎNVĂȚĂTOAREA	MARTIE 2025
8	Succesul școlar	Intalnire si dialog	PARINTI COPII ÎNVĂȚĂTOAREA	APRILIE 2025
9	Minciuna și chiulul Timiditate și obrăznicie	Lectorat cu parintii Intalnire si dialog prezentare power point; dezbateri;	PARINTI ÎNVĂȚĂTOAREA	MAI 2025
10	Cum a fost impreuna?	Chestionar Intalnire si dialog	PARINTI ÎNVĂȚĂTOAREA COPII	IUNIE 2025

Rolul cadrelor didactice în susținerea parenting-ului pozitiv prin comunicare eficientă cu părinții

Mihuța Milica Florentina, Școala Gimnazială
“Ștefan Cicio Pop” - Conop, Arad

Parenting-ul pozitiv este un stil de educație parentală bazat pe respect, empatie, comunicare eficientă și stabilirea unor limite sănătoase. Acest model urmărește dezvoltarea emoțională echilibrată a copilului, încurajând autonomia, responsabilitatea și încrederea în sine. Spre deosebire de metodele punitive sau autoritare, parenting-ul pozitiv pune accent pe conexiunea emoțională dintre părinte și copil, folosind disciplină constructivă, ghidare și sprijin constant.

Cuvinte cheie: parenting pozitiv, părinte, educator, cadru didactic

1. Introducere.

Parenting-ul pozitiv se bazează pe teoria atașamentului (Bowlby, 1969) și pe ideea că relația caldă, empatică și susținătoare dintre părinte și copil contribuie la dezvoltarea optimă a acestuia. Acest stil parental încurajează:

- Stabilirea unor limite clare, dar blânde
- Comunicarea deschisă și empatică
- Recunoașterea emoțiilor copilului
- Încurajarea comportamentului pozitiv prin apreciere și sprijin

Potrivit lui Jane Nelsen (2006), fondatoarea conceptului *Positive Discipline*, parenting-ul pozitiv nu exclude disciplina, ci o redefinește ca ghidare, nu pedeapsă.

Parenting-ul pozitiv joacă un rol vital în dezvoltarea academică, emoțională și socială a copilului. Școlile, ca instituții primare în viața unui copil, au o oportunitate unică de a consolida practicile parentale pozitive (APA, 2019). În rândul personalului școlii, directorul se află în fruntea acestui efort, servind drept punte între casă și școală. Comunicarea eficientă cu părinții este unul dintre cele mai puternice instrumente pe care un director le poate folosi pentru a sprijini și promova educația pozitivă

Profesorii joacă un rol esențial în susținerea parenting-ului pozitiv, deoarece au o influență semnificativă asupra dezvoltării copiilor și pot colabora cu părinții pentru a crea un mediu armonios și echilibrat

Una dintre căile care poate duce la o evoluție pozitivă în ceea ce privește educația copiilor este promovarea unei comunicări eficiente cu părinții.

Studiile arată că acest stil parental contribuie semnificativ la formarea unor relații armonioase în familie, la reducerea comportamentelor problematice și la performanțe academice mai bune ale copiilor. Prin urmare, promovarea parenting-ului pozitiv în cadrul școlii și comunității devine esențială pentru bunăstarea copilului și dezvoltarea unei societăți echilibrate.

2. Comunicare eficientă într-un mediu educațional pozitiv

Comunicarea eficientă dintre profesori și părinți este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copilului și pentru crearea unui mediu educațional pozitiv. O relație bazată pe încredere și colaborare poate îmbunătăți semnificativ atât performanțele școlare, cât și bunăstarea emoțională a elevilor.

Potrivit lui Epstein (2001), implicarea activă a părinților în școală, în condiții de parteneriat real, are un impact direct asupra rezultatelor școlare ale elevilor și asupra climatului educațional

Principalele căi și direcții prin care poate avea loc o comunicare eficientă și constructivă profesor- elev – părinte sunt:

- Crearea unui mediu de comunicare deschis și accesibil prin:

- **Stabilirea unor canale de comunicare variate** : email, grupuri de WhatsApp, platforme educaționale, telefon, întâlniri față în față.
- **Asigurarea disponibilității** : profesorii pot stabili ore dedicate pentru consultații sau întâlniri cu părinții.
- **Răspuns prompt și clar** : părinții apreciază un feedback rapid și detaliat legat de progresul copiilor lor.

- Organizarea de întâlniri regulate

- **Ședințe periodice cu părinții** – nu doar în cazuri de probleme, ci și pentru a discuta progresul și dezvoltarea copilului.
- **Întâlniri individuale** – pentru a oferi un feedback personalizat și a discuta aspecte specifice ale copilului.

- **Evenimente de tip „Ziua Porților Deschise”** – unde părinții pot observa activitățile școlare și implicarea copiilor.

- **Furnizarea unui feedback constructiv**

- **Concentrarea pe aspectele pozitive** – înainte de a discuta dificultățile, profesorul poate evidenția punctele forte ale copilului.
- **Oferirea de sugestii concrete** – părinții trebuie să știe cum pot sprijini acasă dezvoltarea copilului.
- **Limbaaj clar și empatic** – evitarea criticilor dure și oferirea unor soluții practice.

- **Implicarea părinților în activitățile școlare**

- ✓ **Invitarea părinților la diverse evenimente** – serbări, ateliere, excursii.
- ✓ **Colaborarea pentru proiecte comune** – activități interactive în care părinții pot participa activ alături de copii.
- ✓ **Împărtășirea de experiențe și cunoștințe** – părinții pot fi invitați să vorbească despre meseriile lor sau să susțină ateliere educative.

- **Gestionarea eficientă a conflictelor și problemelor**

- ✚ **Ascultarea activă a părinților** – încurajarea unui dialog deschis și fără judecăți.
- ✚ **Colaborarea pentru soluționarea problemelor** – profesorii și părinții ar trebui să lucreze împreună pentru binele copilului.
- ✚ **Medierea situațiilor dificile** – dacă apar neînțelegeri, este important să se caute soluții echitabile.

- **Utilizarea tehnologiei pentru o comunicare mai eficientă**

- ❖ **Platforme educaționale** – utilizarea de aplicații precum Google Classroom, Edmodo sau ClassDojo, etc. pentru a ține părinții la curent cu activitățile copilului.
- ❖ **Newslettere și grupuri de discuții** – informarea regulată despre evenimente, teme și proiecte.
- ❖ **Mesaje scurte și relevante** – părinții apreciază comunicările concise și utile.

3. Rolul directorului în sprijinirea Parentingului Pozitiv prin Comunicare Eficientă cu Părinții

Parenting-ul pozitiv joacă un rol important în dezvoltarea academică, emoțională și socială a copilului. Școlile, ca instituții primare în viața unui copil, au o oportunitate unică de a consolida practicile parentale pozitive. În rândul personalului școlii, directorul se află în fruntea acestui efort,

servind drept punte între casă și școală. Comunicarea eficientă cu părinții este unul dintre cele mai puternice instrumente pe care un director le poate folosi pentru a sprijini și promova educația pozitivă.

Principalele modalități prin care directorul sprijină parentingul pozitiv sunt:

a. Organizarea de ateliere și întâlniri tematice

Prin facilitarea de sesiuni cu specialiști (psihologi, consilieri, educatori parentali), școala poate oferi părinților instrumente practice de parenting pozitiv: metode de disciplină blândă, comunicare non-violentă, stabilirea de rutine sănătoase etc.

b. Comunicare personalizată și deschisă

Directorul poate susține un sistem de comunicare adaptat nevoilor părinților – fie prin întâlniri față în față, fie prin platforme digitale accesibile, mesaje clare și limbaj prietenos.

c. Crearea unei culturi a colaborării

Prin promovarea unei culturi școlare bazate pe respect și parteneriat, părinții sunt încurajați să se implice activ în viața școlii, să participe la decizii și să devină co-creatori ai unui mediu educațional echilibrat.

d. Medierea conflictelor cu empatie

Un director care intervine în situații tensionate cu empatie și echilibru, oferind soluții constructive, modelează implicit un stil de comunicare pozitiv și întărește încrederea părinților în școală.

e. Promovarea unei viziuni comune

Directorul poate construi o viziune comună asupra educației – în care atât școala, cât și familia își asumă un rol complementar în sprijinirea dezvoltării copilului.

Activități concrete pentru sprijinirea parentingului pozitiv

1. Ateliere lunare pentru părinți

Organizarea de sesiuni interactive cu teme precum:

- „Cum stabilim limite blânde, dar ferme”
- „Tehnici de comunicare empatică în familie”
- „Gestionarea emoțiilor copiilor acasă și la școală”

◆ Invitați: psihologi, consilieri, profesori cu experiență, părinți-model

◆ Format: online sau față în față, cu sesiuni de întrebări și răspunsuri

2. Newsletter lunar „Părinte informat – copil echilibrat”

Un buletin informativ trimis pe e-mail/grup WhatsApp sau tipărit, care să conțină:

- Sfaturi de parenting pozitiv
- Recomandări de cărți/articole/video-uri utile
- Calendarul activităților lunare pentru părinți
- Povestea lunii: un exemplu real de bună practică în familie

3. Zilele de dialog părinte-director

Stabilirea unei zile/luni în care părinții pot discuta liber cu directorul despre:

- Nevoi educaționale ale copilului
- Dificultăți familiale
- Propuneri și inițiative comune

◆ Transmite ideea că părintele este ascultat, nu judecat

4. „Cafeneaua părinților” – întâlniri informale

Evenimente lunare sau trimestriale relaxate, cu ceai/cafea, unde părinții:

- Discută liber probleme comune
- Schimbă idei și resurse
- Participă la mini-ateliere sau jocuri de rol

◆ Contribuie la comunitate și la sprijin reciproc între părinți

6. Ateliere comune elevi-părinți

Activități interactive pe teme ca:

- „Cum comunicăm mai bine în familie?”
- „Cum ne exprimăm emoțiile?”

◆ Consolidază relația părinte-copil prin experiențe trăite împreună

Concluzii

O comunicare eficientă între profesori și părinți contribuie la succesul educațional al copilului și la crearea unui mediu de învățare pozitiv. Prin deschidere, empatie și colaborare, se

poate construi o relație solidă între școală și familie, având ca rezultat dezvoltarea armonioasă a elevilor.

Directorul este un actor-cheie în consolidarea relației dintre școală și familie. Prin viziune, empatie și inițiativă, el poate crea un climat educațional care susține nu doar învățarea, ci și dezvoltarea emoțională și socială a elevului.

Comunicarea eficientă cu părinții este fundamentul unui parteneriat durabil. Atunci când părinții sunt ascultați, informați și implicați în mod constant, aceștia devin aliați activi ai școlii în formarea copilului.

Parentingul pozitiv poate fi susținut concret prin inițiative simple, dar cu impact. Ateliere tematice, grupuri de sprijin, întâlniri informale sau resurse utile pot face o diferență reală în felul în care părinții interacționează cu propriii copii.

Bibliografie :

- American Psychological Association (2019). *Parenting that works: Building skills that last a lifetime*. APA Publications.
- Bowlby, J. (1969). *Attachment and Loss: Volume I. Attachment*. Basic Books.
- Epstein, J. L. (2001). *School, Family, and Community Partnerships: Preparing Educators and Improving Schools*. Westview Press.
- Nelsen, J. (2006). *Positive Discipline: The Classic Guide to Helping Children Develop Self-Discipline, Responsibility, Cooperation, and Problem-Solving Skills*. Ballantine Books.
- Seay, K. D., Freysteinson, W. M., & McFarlane, J. (2014). *Positive Parenting: A Critical Review of the Literature*. *Journal of Human Behavior in the Social Environment*, 24(6), 627–640.

Impactul parenting-ului pozitiv asupra relațiilor interpersonale și a stimei de sine

Onița Afrodita, Școala Gimnazială Vânători, jud. Arad

1. Îmbunătățirea relațiilor interpersonale:

Parenting-ul pozitiv încurajează comunicarea deschisă, empatia și respectul reciproc între părinți și copii. Această abordare contribuie la crearea unui climat de siguranță și încredere, esențial pentru dezvoltarea unor relații interpersonale sănătoase, atât în familie, cât și în afacerea socială a copilului. Copiii învață să își exprime sentimentele și gândurile într-un mod clar și respectuos, ceea ce le permite să construiască relații mai sănătoase și mai funcționale cu ceilalți pe măsură ce cresc.

2. Dezvoltarea stimei de sine:

Unul dintre pilonii esențiali ai parenting-ului pozitiv este recunoașterea și încurajarea comportamentelor pozitive, fără a recurge la pedeapsă fizică sau la critici descurajante. Aceasta ajută copiii să înțeleagă că sunt valoroși și capabili, consolidându-le încrederea în sine. Când copiii se simt acceptați și apreciați, indiferent de performanțele lor, au șanse mai mari să dezvolte o stimă de sine sănătoasă, care le va sprijini succesul în relațiile sociale și în viață.

3. Reglarea emoțională și capacitatea de rezolvare a conflictelor:

Parenting-ul pozitiv promovează reglarea emoțională, ceea ce ajută copiii să învețe să gestioneze stresul, furia și alte emoții intense. Aceasta le dezvoltă capacitatea de a rezolva conflictele într-un mod pașnic și constructiv, un aspect esențial în relațiile interpersonale. Copiii care învață să își regleze emoțiile în cadrul familial vor fi mai bine echipați să facă față provocărilor relaționale din afacerea socială.

4. Promovarea unui comportament pro-social:

Parenting-ul pozitiv nu doar că îmbunătățește relațiile cu familia, dar are și un impact pozitiv asupra comportamentului social al copilului. Prin exemple de empatie, respect și cooperare, copiii învață să aprecieze diversitatea și să interacționeze într-un mod prietenos și colaborativ cu alți copii

și adulți. Aceștia devin astfel mai conștienți de nevoile celorlalți și sunt mai predispuși să ajute și să susțină pe ceilalți.

5. Reducerea comportamentelor negative:

În cadrul parenting-ului pozitiv, accentul se pune pe înțelegerea cauzelor comportamentelor negative ale copilului și pe găsirea de soluții pozitive pentru gestionarea acestora. Astfel, copiii care primesc sprijinul necesar pentru a face față provocărilor emoționale și comportamentale vor dezvolta mai puține tendințe de a se implica în comportamente distructive, cum ar fi agresivitatea sau retragerea socială.

Dezvoltarea rezilienței la elevii capabili de performanță: strategii educaționale pentru succes pe termen lung

Roman Loredana,
Centrul Județean de Excelență Arad

Abstract:

Developing resilience in high-achieving students is crucial for their long-term success, given the academic pressure and emotional challenges they face. This article explores educational strategies that teachers and parents can use to foster resilience, thereby supporting students' emotional balance and adaptability. It examines the role of teachers in promoting a growth mindset, providing constructive feedback, and encouraging student autonomy. Additionally, it presents methods for stress management and strengthening the collaboration between family and school to create a stable and motivating educational environment. Special attention is given to how failures can be transformed into learning opportunities, fostering effective coping mechanisms. The conclusions highlight the importance of an integrated approach that combines emotional support, modern educational strategies, and cooperation among all stakeholders involved in the education of high-potential students.

Keywords: resilience, high-achieving students, educational strategies, growth mindset, family-school collaboration

Abstract:

Dezvoltarea rezilienței la elevii capabili de performanță este esențială pentru succesul lor pe termen lung, având în vedere presiunea academică și provocările emoționale cu care se confruntă. Acest articol explorează strategiile educaționale prin care profesorii și părinții pot sprijini formarea rezilienței, contribuind astfel la echilibrul emoțional și la adaptabilitatea elevilor. Se analizează rolul profesorilor în promovarea mentalității de creștere, în oferirea unui feedback constructiv și în sprijinirea autonomiei elevilor.

De asemenea, sunt prezentate metode de gestionare a stresului și de consolidare a colaborării dintre familie și școală, pentru a crea un mediu educațional stabil și motivant.

O atenție specială este acordată modului în care eșecurile pot fi transformate în oportunități de învățare, dezvoltând astfel mecanisme de coping eficiente. Concluziile evidențiază importanța unei abordări integrate, care să combine sprijinul emoțional, strategiile educaționale moderne și colaborarea dintre toți actorii implicați în educația elevilor cu potențial ridicat.

Cuvinte-cheie: *reziliență, elevi capabili de performanță, strategii educaționale, mentalitate de creștere, colaborare familie-școală*

1. Introducere

Într-un sistem educațional din ce în ce mai complex și competitiv, elevii capabili de performanță se află sub o presiune constantă de a excela. Deși aceștia dispun de aptitudini intelectuale superioare, succesul lor nu este doar o chestiune de talent sau de rezultate academice. Presiunile externe și interne, precum teama de eșec, tendința de a se compara cu alții și așteptările ridicate, pot duce la anxietate, burnout sau chiar la abandonul activităților academice. De aceea, dezvoltarea rezilienței - abilitatea de a depăși și de a învăța din eșecuri - este esențială pentru succesul pe termen lung al acestor elevi.

Articolul de față explorează modul în care putem sprijini dezvoltarea rezilienței în rândul elevilor capabili de performanță, prin strategii educaționale centrate pe mentalitatea de creștere, autonomie, sprijin emoțional și colaborare între toți actorii implicați: profesori, părinți și instituții specializate precum Centrul Județean de Excelență Arad.

2. Ce este reziliența și de ce este esențială pentru elevii capabili de performanță?

Reziliența nu este doar o caracteristică înnăscută, ci o abilitate care poate fi învățată și dezvoltată prin experiență și educație. Conform Grotberg (1995), aceasta reprezintă capacitatea de a face față adversităților, de a învăța din greșeli și de a se adapta în fața dificultăților. Elevii capabili de performanță, fiind adesea sub o presiune intensă pentru a obține rezultate remarcabile, se află într-o situație în care reziliența nu doar că le va permite să depășească momentele de dificultate, ci și facilitează o dezvoltare durabilă.

Studiile arată că acești elevi sunt adesea expuși unui risc ridicat de a dezvolta anxietate, perfecționism sau chiar depresie, având în vedere că ei sunt condiționați să își definească valoarea personală prin realizările academice. Potrivit Neihart et al. (2002), riscurile psihologice ale elevilor

capabili de performanță sunt semnificative, deoarece aceștia tind să se simtă izolați sau să creadă că trebuie să fie mereu perfecți, ceea ce poate duce la blocaje emoționale și chiar la auto-sabotaj. De asemenea, potrivit Rimm (2008), aceste dificultăți pot afecta negativ încrederea în sine și dorința de a accepta provocări.

Prin urmare, reziliența se dovedește a fi o componentă esențială în dezvoltarea elevilor capabili de performanță, contribuind nu doar la succesul lor academic, dar și la echilibrul lor emoțional și psihologic. Dezvoltarea acestei abilități ajută la formarea unor tineri capabili să gestioneze stresul, să își regăsească motivația și să continue să învețe chiar și în fața dificultăților.

3. Strategii educaționale pentru formarea rezilienței

3.1. Mentalitatea de creștere și feedback-ul constructiv

O componentă fundamentală în dezvoltarea rezilienței este mentalitatea de creștere, un concept introdus de Carol Dweck (2006), care se referă la credința că abilitățile și inteligența pot fi dezvoltate prin muncă și perseverență, nu sunt fixe. Pentru elevii capabili de performanță, cultivarea unei astfel de mentalități este esențială. În loc să fie concentrați exclusiv pe rezultate, aceștia trebuie să fie învățați să aprecieze procesul învățării, inclusiv efortul depus și greșelile făcute. Prin urmare, feedback-ul profesorilor trebuie să se concentreze pe modul în care elevul a abordat o problemă, pe procesul de învățare, mai degrabă decât pe rezultatul final.

De exemplu, în loc să spunem „Ai făcut o treabă excelentă”, un profesor ar putea să spună „Este clar că ai depus mult efort și ai găsit o soluție interesantă. Ce crezi că ai învățat din acest proces?”. Astfel, elevii sunt încurajați să reflecteze asupra propriilor strategii de învățare și să își construiască o autoevaluare pozitivă, fără a se concentra exclusiv pe reușite sau eșecuri. Această abordare are un impact semnificativ asupra formării unei reziliențe cognitive și emoționale, deoarece elevii încep să perceapă dificultățile ca fiind parte a procesului de învățare.

3.2. Autonomia elevului și diferențierea învățării

Un alt factor esențial în dezvoltarea rezilienței este promovarea autonomiei elevului. Elevii capabili de performanță au nevoie să simtă că au control asupra propriei învățări. Tomlinson (2014) subliniază importanța diferențierii învățării, adaptând sarcinile și materialele educaționale la nevoile și stilurile de învățare ale fiecărui elev. Astfel, un profesor care oferă elevilor libertatea de a alege teme sau proiecte de cercetare, sau de a seta propriile obiective de învățare, contribuie nu

doar la dezvoltarea abilităților academice, ci și la consolidarea încrederii în propriile forțe și la dezvoltarea unei motivații intrinseci.

Autonomia sporește sentimentul de responsabilitate al elevului față de propriul proces de învățare. Acest lucru are un impact pozitiv asupra rezilienței, deoarece elevii capabili sunt încurajați să abordeze provocările cu încredere și să găsească soluții personalizate.

3.3. Gestionarea stresului și sprijinul emoțional

Una dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă elevii capabili de performanță este gestionarea stresului și a anxietății asociate cu evaluările și competițiile. Potrivit American Psychological Association (2012), tehnicile de mindfulness și relaxare sunt strategii eficiente de reducere a stresului. Aceste practici pot fi învățate și aplicate de elevi în momentele de tensiune sau înaintea unui examen. Mindfulness-ul le permite elevilor să devină mai conștienți de propriile emoții, să le accepte fără a le judeca și să învețe cum să își regleze reacțiile emoționale.

În plus, activitățile care induc starea de „flow”, cum ar fi rezolvarea problemelor sau activitățile de grup care necesită gândire creativă și cooperare, contribuie semnificativ la reducerea anxietății și la stimularea unei stări de bine. Csikszentmihalyi (1990) descrie „flow”-ul ca o stare de concentrare maximă și implicare, care apare atunci când elevii sunt complet absorbiți de sarcinile pe care le realizează. Această stare nu doar că reduce stresul, dar și încurajează dezvoltarea unei motivații de tip intrinsec, esențială pentru o învățare de durată.

3.4. Colaborarea cu familia – un pilon esențial

În dezvoltarea rezilienței, un rol important îl joacă și familia. Elevii capabili de performanță au adesea așteptări mari din partea părinților, iar acest lucru poate deveni o sursă de presiune. Potrivit Sălăvăstru (2009), un sprijin emoțional constant din partea părinților, combinat cu înțelegerea și acceptarea limitelor copilului, este esențial pentru dezvoltarea unei reziliențe sănătoase.

Încurajarea părinților de a valida efortul și progresul elevilor, mai degrabă decât așteptările nerealiste legate de performanța lor, poate reduce riscurile legate de burnout și anxietate. De asemenea, colaborarea activă între profesori și părinți, prin întâlniri periodice și feedback constant, ajută la construirea unui cadru educațional stabil și sprijinitor pentru elevi.

4. Rolul instituțional al Centrului Județean de Excelență Arad

În județul Arad, Centrul Județean de Excelență reprezintă un model de educație pentru excelență. Instituție conexasă a Ministerului Educației, subordonată metodologic Inspectoratului Școlar Județean Arad, această instituție oferă pregătire gratuită pentru elevi capabili de performanță, pregătindu-i gratuit pentru olimpiade și concursuri școlare. Cu peste 500 de elevi înscriși și 36 de cadre didactice care predau 16 discipline de studiu, Centrul asigură un mediu educațional stimulat, în care elevii sunt încurajați să își depășească limitele și să își dezvolte abilități de coping.

Centrul Județean de Excelență Arad este un exemplu concret de colaborare între școală și familie, oferind părinților și elevilor sprijin constant, nu doar în ceea ce privește cunoștințele academice, ci și în dezvoltarea personală și emoțională. Profesorii din cadrul Centrului Județean de Excelență Arad sunt nu doar educatori, ci și mentori pentru elevii lor, având un rol esențial în ghidarea acestora printr-o abordare personalizată, care ține cont de nevoile și particularitățile fiecărui elev.

În acest context, activitățile desfășurate în cadrul Centrului nu sunt doar axate pe învățarea teoretică, ci includ și o varietate de activități menite să sprijine consolidarea încrederii în sine și a capacității elevilor de a face față stresului. Aceste activități includ proiecte de tip peer-to-peer learning, în care elevii mai mari de liceu îi pregătesc pe cei de clasa a VIII-a pentru Evaluarea Națională, promovând astfel un mediu de învățare colaborativă și încurajând dezvoltarea abilităților de leadership și învățare reciprocă.

În plus, la nivelul Centrului se organizează o serie de activități extracurriculare care sunt esențiale pentru formarea completă a elevilor. Printre acestea se numără activități de prevenire a bullying-ului și promovare a unui stil de viață sănătos, în cadrul cărora elevii sunt implicați în discuții și ateliere ce abordează subiecte precum respectul reciproc, comunicarea eficientă și importanța unui comportament sănătos din punct de vedere fizic și psihic. De asemenea, se desfășoară activități dedicate sănătății mintale, menite să sprijine elevii în gestionarea stresului și în dezvoltarea unui echilibru emoțional sănătos.

Un alt aspect important al activităților din cadrul Centrului sunt ieșirile în aer liber, care nu doar că contribuie la dezvoltarea fizică a elevilor, dar și la întărirea relațiilor dintre aceștia, promovând cooperarea și spiritul de echipă. Pe lângă aceste activități, Centrul organizează simpozioane și conferințe educaționale, care le oferă elevilor oportunitatea de a interacționa cu

profesioniști din diverse domenii și de a dezvolta competențe de prezentare și argumentare.

Totodată, la nivelul Centrului sunt organizate sesiuni dedicate informării și formării părinților în ceea ce privește susținerea educațională și emoțională a elevilor capabili de performanță.

Toate aceste activități alternative reprezintă o modalitate prin care Centrul Județean de Excelență Arad contribuie activ la formarea rezilienței elevilor, oferindu-le nu doar cunoștințe teoretice, ci și abilități practice și emoționale esențiale pentru a face față provocărilor școlare și nu numai.

Concluzii

Reziliența este esențială pentru succesul pe termen lung al elevilor capabili de performanță. Educatorii, părinții și instituțiile educaționale trebuie să adopte o abordare integrată, care să includă atât strategii educaționale moderne, cât și sprijin emoțional constant. Prin promovarea unei mentalități de creștere, dezvoltarea autonomiei elevilor și sprijinirea lor în gestionarea stresului, putem contribui la formarea unor tineri echilibrați, capabili să facă față provocărilor și să își atingă potențialul maxim.

Bibliografie :

- American Psychological Association. (2012). *Building your resilience*. <https://www.apa.org/helpcenter/road-resilience>
- Csikszentmihalyi, M. (1990). *Flow: The psychology of optimal experience*. HarperCollins.
- Dweck, C. S. (2006). *Mindset: The new psychology of success*. Random House.
- Grotberg, E. H. (1995). *A guide to promoting resilience in children: Strengthening the human spirit*. Bernard van Leer Foundation.
- Neihart, M., Reis, S. M., Robinson, N. M., & Moon, S. M. (2002). *The social and emotional development of gifted children: What do we know?* Prufrock Press.
- Rimm, S. (2008). *Why bright kids get poor grades and what you can do about it*. Great Potential Press.
- Sălăvăstru, D. (2009). *Psihologia educației*. Polirom.
- Tomlinson, C. A. (2014). *The differentiated classroom: Responding to the needs of all learners* (2nd ed.). ASCD.

Abstract:

In any family, problems arise that can make its members wonder whether we have a normal family or one with problems.

The reasons why families end up being considered dysfunctional are multiple. In other words, the functionality of a family can fluctuate over time, depending on the events it goes through or the strategies that parents and children put into practice.

All members of a functional family show mutual respect (and parents towards children, not just children towards parents).

Love is offered unconditionally to children, not as a reward for behaviors considered by the parents to be appropriate.

Encouragement and support are much more frequent than criticism and discouragement.

In the first years of a child's life, parents are focused on their needs, so that during adolescence, parents can find satisfaction outside of caring for children.

Family members have compassion and understanding both for themselves and for others.

The label of "dysfunctional" is not a verdict that no one can change. It is important that adults make efforts to find better strategies to deal with difficult situations, and when they fail, to seek specialized help.

1.Introducere

In orice familie apar probleme care pot să îi facă pe membrii ei să se întrebe dacă avem o familie normală sau una cu probleme.

Cauzele pentru care familiile ajung să fie considerate disfuncționale sunt multiple, fie de natură emoțională și de comportament ale părinților, fie dificultăți în a gestiona situații dificile precum boala sau decesul unui membru al familiei. Cu alte cuvinte, funcționalitatea unei familii poate fluctua în timp, în funcție de evenimentele prin care trece o familie sau de strategiile pe care părinții și copiii le pun în practică, în familie.

2. Familia funcțională. Principii și convingeri.

În familiile funcționale, apar în cea mai mare parte, următoarele principii și convingeri:

2.1. Acceptarea:

Atât adulții, cât și copiii știu, că este în regulă ca uneori să nu avem control asupra emoțiilor, comportamentului sau gândurilor noastre. Părinții își dezvoltă propriile abilități de a face față emoțiilor coplesitoare și îi ajută pe copii să facă același lucru.

2.2. Imperfecțiunile:

Membrii familiei știu că este normal să greșim, să nu avem mereu dreptate și să avem defecte. De asemenea, știu că reproșurile și critica nu sunt modalități eficiente prin care greșelile și defectele pot fi depășite.

2.3. Vinovăția:

Vinovăția este înlocuită cu asumarea responsabilității în familiile funcționale. Copiii sunt încurajați să își asume responsabilitatea pentru acțiunile lor și ajutați să învețe și să corecteze greșelile făcute.

2.4. Comunicarea:

Părinții știu că pot răspunde copiilor la orice întrebare, atâta timp cât răspunsul este adecvat vârstei acestora și poate fi înțeles corect. Educația sexuală, moartea sau alte subiecte dificile sunt discutate atunci când copiii își manifestă curiozitatea pentru ele.

2.5. Acceptarea problemelor:

Chiar dacă nu pot găsi de fiecare dată soluția perfectă, membrii familiilor funcționale acceptă că au o problemă atunci când aceasta apare și cer ajutorul din exterior, pentru a o rezolva.

2.6. Încrederea:

Învățăm să avem încredere în noi înșine și în persoanele care merită încrederea noastră. Nu este încurajată ostilitatea față de persoanele din afara familiei sau din cadrul ei, ci atitudinea binevoitoare și încrederea acordată persoanelor care au dovedit că o merită.

3.Familiile disfuncționale. Principii și convingeri.

3.1. Controlul

Intotdeauna trebuie să ne controlăm emoțiile, comportamentul și gândurile. Părinții pot avea așteptări foarte ridicate de la copii, de la cele mai mici vârste, referitoare la controlul emoțiilor și comportamentelor. De asemenea, părinții pot considera un semn de slăbiciune exprimarea emoțiilor negative sau pierderea controlului asupra lor.

3.2. Perfecționism.

Adulții perfecționiști vor avea așteptări ridicate de la copii, dificultăți în a le accepta greșelile. În plus, comunicarea și negocierea devin tot mai dificile.

3.3. Vinovăția:

Accentul pus pe vinovăție îi încurajează pe membrii familiei să nu își asume responsabilitatea pentru acțiunile lor. În anumite situații, ajung să se simtă vinovați pentru toate lucrurile care nu merg în familie, crescând riscul de a avea depresie.

3.4. Comunicarea.

Refuzul de a comunica despre anumite subiecte poate fi justificat prin vârsta mică a copiilor sau prin lipsa dreptului acestora de a cunoaște anumite lucruri.

3.5. Problemele.

Adeseori problemele sunt negate, chiar și atunci când evidente, precum dependența de alcool sau droguri a unuia dintre membrii familiei, sau o problemă de violență fizică sau verbală.

3.6. Conflictele.

În unele cazuri, evitarea conflictelor poate fi o strategie bună, însă în general conflictele pot fi abordate constructiv, atât în cuplu cât și în relația părinte-copil.

3.7. Încrederea.

Teama de a acorda încredere altor persoane face ca apropierea emoțională și comunicarea să fie dificilă, atât în cadrul familiei cât și în relațiile cu alți oameni, din afara ei.

4. Concluzii

Toți membrii familiei funcționale manifestă respect reciproc (și părinții față de copii, nu doar copiii față de părinți).

Iubirea este oferită necondiționat copiilor, nu ca o recompensă pentru comportamentele considerate de către părinți ca fiind adecvate.

Încurajările și sprijinul sunt mult mai frecvente decât critica și descurajarea.

În primii ani de viață ai copilului, părinții sunt concentrați asupra nevoilor acestuia, pentru ca în perioada adolescenței, părinții să își poată găsi satisfacție și în afara atribuțiilor de îngrijire a copiilor.

Membrii familiei au compasiune și înțelegere atât față de ei înșiși cât și față de ceilalți.

Eticheta de „disfuncțional”, nu este un verdict pe care nu îl poate schimba nimeni. Este important ca, adulții să facă eforturi pentru a găsi strategii mai bune de a face față situațiilor dificile, iar atunci când nu reușesc, să ceară ajutor de specialitate.

Bibliografie :

- Bonchiș, E., (2011). *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Iași: Editura Polirom
- Iluț, P., (2015). *Dragoste, familie și fericire. Spre o sociologie a seninătății*, Iași: Editura Polirom.
- Stănoiu, A., Voinea, M., (1983), *Sociologia familiei*, București: Editura Universității București.
- Stănciulescu, E., (2002). *Sociologia educației familiale*, Iași: Editura Polirom
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Family>.